

Herren ser dine Beje.

Romantisk Skildring efter det Franke

af
Carl Herman.

(Fortsat fra No. 12.)

Sangen, der forefaldt var særdeles bekendt over hele Paris, var en humoristisk Eksplosarie i agte Savoyard-Stil. Den lød saaledes:

Pjerrot:

„Skjønne Jomfru, stands dog lidt,
Du skal Intet frygte,
Jeg hos Alle, vidt og bredt
Har det bedste Rygte —“

Marie:

„Gaa, Hr. Ridder, Deres Suf
Mig ej noget rører,
Jeg har alt en Vejler smuk
Hvem jeg tro tilhører —“

Pjerrot:

„Dudulubej,
Det troer jeg ej!“

Pjerrot:

„Kom min Skjønne, sagte tys:
Det jo Intet skaber,
Giv mig blot et lille Kys,
Straks jeg Dig forlader!“

Marie:

„Gaa, Hr. Ridder, hastig væk,
Slip nu straks min Kjole,
Kysse Mandfolk er min Stræk,
Derpaa kan De stole.“

Pjerrot:

„Dudulubej,
Det troer jeg ej!“

Pjerrot:

„Var nu ej saa grusom m'et;
Hvis Du mig hørerer,
Denne Kæde, her Du ser,
Straks Dig da tilhører.“

Marie:

„Gaa, Hr. Ridder, af min Vej
Ejlers straks jeg græder,
Aldrig, aldrig sælger jeg,
Kys for gyldne Kæder.“

Pjerrot:

„Dudulubej,
Det troer jeg ej!“

Pjerrot:

„Lille Pige, gjør nu ret,
Lad os være Venner —
Vil Du ha' et Kniplingsnet
Løst med Silkeender?“

Marie:

„Kom, Hr. Ridder, sagte tys,
Hvis et Net, De giver,
Kan De ta' en saamange Kys
Indtil mæt De bliver.“

Pjerrot:

„Dudulubej,
Det troer jeg ej!“

Denne Sang blev modtaget med stormende Jubel, og det sidste Vers maatte endog gives Dacapo „paa Opfordring“.

Da Marie havde sunget Visen og vilde danse en lille Nationaldans med Chonchon, opdagede hun, at Veninden var forsvunden, uden at hun havde bemærket det; ved at se sig om i Salen, opdagede hun ogsaa, at Boisfleyry havde forladt den.

Grunden til denne pludselige Forsvinden var ene Chonchons Lyft til at leve godt. Hun havde ikke undset sig ved hvidsende at spørge Boisfleyry om, hvornaar „der skulde spises“ og da det var Greven om at gjøre, at blive af med hende, havde han svaret: „Straks, min Djejlige,“ og ført hende ind i et lille Cabinet, hvor han trakterede hende med Alt, hvad hendes Hjerte kunde begjære, hvorefter han forlod hende uden at hun mærkede, at han af Vanvare kom til at dreje Nøglen om i Laasen og lukke hende inde.

Da han kom tilbage til Salen, fandt han denne i fuld Dyrer. Han troede straks, at det var en Følge af Maries lystige Sange, men opdagede snart, at Grunden dertil var en Katastrophe, han selv havde fremkaldt og — ønsket.

Det havde længe været hans faste Beslutning, at erobre Marie; det koste hvad det vilde. Men tro ikke, at den Omstændighed, at Reveuen elskede Pigen, bevægede ham, Dnkelen, til at opgive sine Forsørelsesplaner, tværtimod havde han faaet større Lyft til at realisere disse, efterat have erfaret Phillips Hemmelighed. „Det skal mere mig, at snappe hende bort for Narsen af ham,“ tænkte han, og udmalede sig allerede i Tanken, hvilket „langt Ansigt“ Reveuen vilde sætte op, naar han blev „stillet ud“ af sin gamle Onkel. Hvor besynderligt det end klinger, er det dog sandt, at Boisfleyry nærmest vilde være en Skurk imod Phillip til dennes eget Behag. Som vi vide, anfaa Dnkelen det nemlig for en Vanære for Reveuen, hvis denne gjorde Mloor af sin Trudsel: at agte Gadesangeressen, og det var nærmest for at undgaa denne Vanære, at han, Dnkelen, vilde forsøge hende, et Motiv, der kunde gjælde som nogen Undskyldning for en Mand med saadanne Anskuelse, som han repræsenterede. Boisfleyry indfaa tilfulde, at denne Forsørelse vilde blive lidt vanstelig at sætte i Scene, da han havde hørt Phillip fortælle, hvor højt Marie elskede ham, ikke at tale om de Vansteligheder, Pigen vidt og bredt berømte Dyd vilde volde hende at bekæmpe; han stode imidlertid blindt paa sin gode Stjerne eller rettere paa sit gode Hovede, der altid hav-

de vidst at finde Vej gennem Vansteligheernes Ujøre. Det første, det gode Hovede nu havde ubefundet, var at overhugge Kjærlighedsbaandet mellem Phillip og Marie ved et dristigt Slag, til hvilken Ende han besluttede at lade de to Essende træffe sammen ved den unge Mandts officielle Trolovelse med Comtesse d'Harincourt, han stode nemlig paa, at Phillip af det Hensyn, han skyldte sit Navn og sin Nøder, viljeløs skulde lade sig forlove med den fornemme Dame, hvilket vilde have et Brud tilføje mellem ham og Marie.

Den gode Boisfleyry gjorde imidlertid Regning uden Bort. Hans gode Hovede viste sig ogsaa at kunne kombinere fejl, og det var ikke langt fra, at hans „gode Stjerne“ var gaaet ud i et Nu.

Et Djebligt før han traadte ind i Salen, var Phillip nemlig vendt tilbage fra sit lille Cabinet, hvor han, som vi vide, havde søgt Ly mod Kædernes Dæmon, der huserede i Salonen. Mandolinens Toner i Forbindelse med Dacaporaabene og Bifaldsbjælken havde lokket ham ud.

Attende Kapitel.

Nær ved Maalet.

Marie og Pjerrot vare naaede til den sidste Strophe i Sangen, der ender med, at Ridderen faaer Lov til at kysse „skjøn Jomfru“ mod at love hende et Net.

I dette Djebligt var det, at Døren til Phillips Cabinet aabnedes.

Denne Dør var saaledes placeret, at Maries Dine hvidlede paa Phillip i samme Djebligt, han traadte ind.

Ogsaa han havde set den skjønne Gadesangeresse. „Ridderen“ blev narret for det Kys, „skjøn Jomfru“ havde lovet ham, thi Phillips Indtrædelse lod Marie glemme Alt, baade Sang, Dans, Kys — og sig selv.

I første Djebligt vidste hun ikke, om hun skulde troe sine egne Dine. Var det virkelig Andre, Korttegneren fra Montmartregaden, hun saa her i disse storartede Omgivelser? Var det Blusemanden hun saa her i det elegante Toilet? Fornuftens Stemme hvidskede et Nej til hende, men Hjertets Røst svarede Jo.

Hvad skulde hun tænke, hvad skulde hun tro? Phillip paa sin Side blev ogsaa forvirret og skiftede ogsaa Farve, men med den Forskjel, at han ikke blegede af Skrak som Marie, men blusede af Harm.

For første Gang traf han her Marie i en Ulydighed. Han havde erholdt hendes bestemte Løfte om ikke at ville gaa herhen, og nu kom hun desuagtet for at gjøgle i hans Familie.

Hans Bredde gik dog snart over til blidere Følelser ved at erindre, at han havde lovet at komme hjem til hende, uden at han havde holdt sit Løfte.

Marie var bleven faaende maalloos som en Statue, først da hun saa, hvorledes Elskeren gjentagne Gange stiftede Farve og senest betragtede hende med sit sædvanlige hjærlige Smil, styrtede hun hen til ham og greb hans Haand, idet hun raabte:

„O, er det Dig, Andre . . . svar mig, er det Dig?“

Pjerrot, der havde givet „Ridderen“ af den bedrøvelige Skikkelse ved forgyvels at spidse Munden efter Kysset, kom nu pludselig til Besindelse ved „skjøn Jomfruens“ „Falden ud af Rollen“ som det hedder i Theatersproget. Først nu fattede han hvorfor Marie havde taget en „saa lang Pause“, og hans Overrækkelse hændte ingen Grændser.

„Jh, god Aften, Hr. Andre,“ udbrød han, idet han gik hen til Marquien forat gribe hans Haand, „Død og Pine, hvor De er fjoug.“

Dette Mellemstil af Phillip, Marie og Pjerrot vakte naturligvis stor Sensation i Salen. Alle de fornemme Gæster stak de fornemme Hoveder sammen, men Forbauselsen naaede først sit Kulminationspunkt da Marquien ganske uge-neert trykkede Gadesangeressen i sine Arme og sagde:

„Ja, det er mig, Marie . . . kan Du tilgive, at jeg har stuet Dig med Hensyn til mit Navn og min Stilling.“

Det lod ikke til at Greve d'Harincourt var synderlig poetisk eller havde nogen stor Tilbøjelighed for det erotiske, thi han rejste sig pludselig og gik hen til Phillip, hvem han spurgte med dirrende Stemme:

„Tør jeg udbede mig Deres Erklæring, Hr. Marquis, om denne Pige har Fordring paa eller Afkomst til at bedrøbe Deres Haand, da min Datter i saa Tilfælde med Glæde renoncere paa Deres.“

„Med den samme Adbenhed, hvormed De har spurgt, skal jeg svare. Jeg har aldrig begjært Comtesse d'Harincourts Haand, og hvis jeg knytter min Skjæbne til Nogens bliver det ikke til hendes, men til denne unge Pige.“

„Det er et dristigt Spil, min Herre, som kunde friste en Abelsmand til med Kaarden i Haanden at tugte Dem, men jeg følger mig hevet over en Fornærmelse, der skriver sig fra en Gadesangeresses Elsker.“

„Nu er Luren til at fornærme nok bleven Deres, Hr. Greve? De kan takke Deres graa Haar og min Stilling til dette Hus for, at jeg ikke svarer Dem efter Fortjæne.“

Med disse Ord vendte Phillip Nyggen til Greven, der dybt krænket forlod Salonen med sin Gemalinde og Datter, hvilken Sidste naturligvis tog sig Sorgen over det forstyrrede Parti meget let.

Marie var sigtet hen i en Krog, hvorfra hun med Angst og Bæven var vidne til hele Optrinnet. Først da Familien d'Harincourt var gaaet, vovede hun at komme frem.

Marquien af Sivry var forlangt besvmet og hendes Broder sit derved et velkommen Beskud til ikke at deltage i Debatten mellem Reveuen og Greven.

Samtliche Gæster skyndte sig med at forlade Salonen, for hurtigt muligt at komme ud i Byen med den interessante Nyhed, der vilde være en velkommen Erobring for Liebhave-re af Oronque siandalansen.

Efter at Phillip havde ladet Tjeneren bære den afmægtige Marquise ind i hendes Cabinet, tog han Afsted med Marie og Pjerrot, idet han lovede den næste Aften at skulle komme hjem til dem, for at gjøre Rede for sin Opførelse, som han selv sagde ikke var ganske gentlemanlike, i ethvert Til-

fælde ikke havde Udseende af at være det. Han hørte kunde eller vilde gjøre det nu, da hans Sindstemning gjorde ham stiftet til alt andet end at gjøre Undskyldninger. Idet han anbefalede Marie og Pjerrot til Boisfleyrys Omsorg, gik han ind i sit Cabinet.

„Se saa, nu er Djebliffet kommet,“ tænkte Greven ved sig selv, „nu dristigt til Værket, dristigt vovet er halvt vundet.“

„Skulle vi ikke først have Noget at spise,“ spurgte Pjerrot, der som det vil erindres, havde forlangt saameget, han kunde spise, som en Part af sit Kunstnerhonorar.

„Straks min Behag,“ udbrød Boisfleyry, idet han for-nøjst gned Hænderne og tilføjede hende til Marie: „Er De ogsaa meget nødlidende, mit Varn.“

„Nej, Hr. Greve, jeg vil straks hjem.“

„Straks hjem, det er vel Deres Spøg, at ville berøve mig Nydelser af Deres behagelige Selvskab, ikke at tale om, at De derved vilde umuliggjøre mig Opfyldelsen af den høje Pligt, min Neven paalagde mig. Nej, det sker i Evighed aldrig. Behag nu at følge mig.“

Pjerrot greb Maries Haand og trak hende med sig lige i Hælene paa Greven, der førte dem ind i et lille Cabinet, hvor der var dækket et Bord til to Couverter.

„Vil De ikke gaa med, min Ven,“ sagde Greven ind-smigrende til Pjerrot, „nede paa Tjeneroverkøbet vil De finde et Par Landsmænd, med hvem det muligvis kan mere Dem at tale.“

„Ja, gjerne,“ svarede Pjerrot, „det kan blive morsomt. Nej . . . nej . . . jeg vil dog hellere blive her,“ tilføjede han lidt efter ved at se Marie blinke med Djnene.

„Na, Pasfar, min Ven, hvad morsomt er der her for Dem?“ udbrød Boisfleyry, der øjenlynt vilde være ham tolt.

Nu tog Marie til orde:

„Det er ikke saa aldeles med min fri Vilje, at jeg i dette Djebligt befunder mig her, men jeg vil ganske bestemt ikke være her i det næste, saafremt Pjerrot ikke faaer Lov til at blive hos mig.“

Det hjalp.

„Gud bevares, Jomfru,“ udbrød Boisfleyry høfligt, Deres Vilje skal se i alle Punkter, det skylder jeg dels den Værelse, jeg nyder ved at have Dem til Gæst, og dels min høje Nevens Ordre. Jeg skal straks have den Fornøjelse at være tilbage hos Dem.“

Med disse Ord forlod han Cabinetet, forat give sine Tjenerer nogle nødvendige Befalinger.

Han var næppe gaaet for Døren blev reven op og Chonchon styrtede ind i Værelset. Hun kom saa pludselig og saa saa ophidset ud, at Marie udstødte et lille Skrig af Overrækkelse og Skrak.

„Men hvor har Du været Chonchon,“ udbrød Pjerrot, der bedre beholdt Eigenagten.

„Hvor jeg har været? Jeg har været indespærret, paa den lumskeste Maade af Verden indespærret! Hvor er han den nedrige Usling?“

„Hvem? Hvem?“ udbrød baade Pjerrot og Marie.

„Jh, Greven, Boisfleyry. Han har lukket mig inde, naturligvis for at saa mig afsøjen.“

„Og mig vilde han ogsaa puite afsøjen, fikken Spidsbud,“ udbrød Pjerrot.

„Men hvad betyder alt dette,“ spurgte Marie, „o, jeg ahner, at der forestaar mig en Ulykke; kom og lad os forlade dette Hus, der allerede har forsvoldt mig saamegen Sorg. Kom Chonchon . . . kom Pjerrot.“

„Gaa herfra,“ udbrød Chonchon, „nej, ikke før jeg har kræbet Djnene ud af den Halsk.“

„Og jeg gaaer ikke før jeg faaer noget for Tandens. Tarmene strige formelig Hurra i Livet paa mig,“ udbrød Pjerrot.

„Ja, ville I ikke gaa med, saa gaaer jeg alene,“ udbrød Marie.

„Tys, han kommer,“ udbrød Chonchon, „Pjerrot, kryb ind under Bordet . . . jeg har en dejlig Plan for . . .“

Chonchon sagde dette i en saa myndig Tone, at den stikkelige Pjerrot sølte sig aldeles duperet og adslød blindt.

Han var næppe kommen rigtig til Sæde, hvor Boisfleyry traadte ind, fulgt af to Tjenerer, som bære de herligste Retter, Marie kunde tænke sig, eller maaste rettere som hun ikke kunde tænke sig, da hun de tarveligste Retter var bleven sat for hende alle hendes Dage.

Boisfleyry anførte Processionen med en Armstige i hver Haand. Helbigvis holdt han godt fast paa dem, thi det første, der mødte hans Dine, kunde nok have berøvet ham Fatningen.

Chonchon, hvem han troede saa yndigt velsforvaret bag Laas og Slaae, stod nu her midt i Værelset, med opløst knyttet Haand, gnistrende Dine og aaben Mund, hvoraf hun sandlyntligvis i næste Sekund vilde lade Grovheernes bitter Malurtstrøm udbælde.

Greven havde imidlertid mærkeligt nok ikke mistet sin Besindelse, men var tværtimod hævre over sig i den Grad, at han besluttede at modtage den truende Orkan med mandig Uforfægtethed.

„Se se, lille Chonchon er her?“ udbrød han, „det glæder mig særdeles, thi jeg var ganske ilde tilmødt ved Tanken om, hvorledes vi nu skulde saa spise alle disse Kariteter op.“

Chonchon mærkede i sin Arrighed ikke den Spydighedens Braad, der stak bag Ordene, men tog dem som en Invitation og var — afvæbnet.

Uden ret at vide det, havde Boisfleyry „redet Stormen af“ som Sømandene sige. God Spise og Drikke var Chonchons sunde Side, og hun tilgav gjerne en grov Fornærmelse for en god Mad har jo været tilfælde fra de ældste Tider, man mindes blot, at Esau, den Slikmund, folgte sin Arveret for en Tallerken gule Græter!

Hvad ikke de sødeste Overrækkelsesord kunde have bevirket denne ene Replik om Mad. Den opløste Haand sank blidt og fagtmødt, de vredeslynde, truende Dine bleve venlige, smilende, og den Mangde Grovheber, hun havde haft indse at modtage Boisfleyry med, opløste sig i det meget spagfar-dige Spørgsmaal:

„Er jeg inviteret med?“

„Hvor kan De saaledes spørge, lille Chonchon? Hvis De ikke selv havde indfundet Dem her, saa vilde jeg have ladet dem indbyde.“

„O, hvor De er god.“

Chonchon gik hen til Tjenerne og befal de mange Her-ligheder, som Præsenterbakterne indeholdt.

„Men, hvor er Deres Pjerrot?“ udbrød Boisfleyry pludselig henvendt til Marie.

„Pjerrot,“ udbrød Chonchon, forat spare Veninden Ulejligheden med at lyve, „aa, jeg har sendt ham hjem, da jeg kom. Hvad skulde han her?“

Et taknemmeligt Velsagt baade af Boisfleyry og Marie, sønede denne snilde Vending.

„Ja, lader os saa tage Plads,“ udbrød Greven, „værsaaartig, mine skjønne Damer . . . og J,“ tilføjede han henvendt til Tjenerne, „kunne gaa til jeg ringer.“

Det rigt dækkede Bord var placeret foran en Canapee, i hvilken Boisfleyry nødte Marie til at sætte sig ved hans Side, medens Chonchon tog Plads i en elegant Kæmestol.

Mest ubekendt havde den stikkelige Pjerrot det under Bordet ved sin lille Herferendes Fødder, men han sølte sig træstet ved Tanken om, at Marie nok vilde holde ham stadesløs ved at fikke en eller anden Lakkerbidsten ned til ham.

„Mine Damer, jeg haaber at De ville gjøre mig Selvskab og følge mit gloeværdige Eksempel,“ udbrød Boisfleyry, og gjorde sig tilgode med et Stykke Bistid, „efter en saa anstrængende Dag trænger man til et godt besat Bord.“

De unge Piger fulgte Jubbdyelsen og „det gloeværdige Eksempel“, og efter bedste Gode bidrog ogsaa Pjerrot til, at Faddene snart bleve tomme. Naar man vilde sige, at han havde taget Broderparten deraf, vilde man dog gjøre ham uret, thi denne Værelse tilkom Chonchon; uagtet hun jo alt engang tidligere havde været placeret ved et godt Bord, gjorde hun dog et valdigt Indblik, idet hun aabent erkjendte, at hendes Troesbefindelse lod: „Heller revne end leve!“

„Det gaaer noget tørt . . . og naar jeg skal være ganske ærlig, noget dødt til her. . . Vi maa have lidt Humør, og hvorledes skulde vi bedre kunne skaffe det tilveje, end ved at bejle til Gud Vahi Gunst? Mine Damer, behager De med mig at drikke „Glædens Staal“ i et Glas stummende Cham-pagne?“

Chonchon havde i et Nu tæmt et Glas, og Maries Glas var ogsaa paafaldende hurtigt tømt paa Bunden, hvilket dog, ret beset, ikke saa paafaldende, naar man mindes, at der laa en lille Pjerrot under Bordet.

„Og nu en Sang, mine Damer! Jomfru Marie, syng os en af Deres bedste Viser, t. Eks. en Driffesang.“

„Jeg kan ingen saadan,“ svarede Marie uheldigt.

„Det kan jeg,“ udbrød Chonchon, „nu skal De blot høre!“

„Men lad os først faae et Glas,“ indvendte Boisfleyry.

„Ja, et Glas . . . Glæden leve!“ jublede Chonchon. I samme Fart som før forsvandt det andet Glas Cham-pagne, hvilket bevirke, at Chonchon blev endnu mere gemlytlig og Pjerrot mere — søvning.

„Atfaa en Sang, lille Chonchon,“ bad Greven, „jeg er lutter Dre.“

Akkompagneret af sin Guitar sang hun nu følgende Vise, der var meget yndet hjemme i Savoyen:

„Jeg har Humør, men det dog ej
Er det Bitteste bevendt,
Først med et Glas i Haanden, jeg
Kommer i mit Clement
Da først jeg føler mig frant og fri
Derfor jeg synger: „Skjant i! Skjant i!“
At jeg min Frihed kan nyde.“

Den, jeg kalder et Murrelbyr
Der for Vinen ej har Smag,
Saadan en sølle og ynklig Tyr
Burde ej leve en Dag.

Druen er jo en Gæse af Gud,
Derfor jeg synger: „Drik ud! Drik ud!“
Saadan en Gæse bør lønnes.

Møder i Verden Dig kun Malheur
Stal Du ta' et godt Glas Vin,
Saa Du af Sorgen aldrig døer,
Det er en pragtig Medicin,
Ved et Glas Vin man kun har godt
Derfor jeg synger: „Drik blot! Drik blot!“
Vokter skal vælges af Sørger.“

„Bravo, Bravo!“ udbrød Greven, „vi ville følge Opfordringen og isomme et Glas endnu.“

Som sagt saa gjort, dog med den Forskjel, at det ikke blev ved et Glas, men snarere ved en halv Flaaske pr. Mand. Der behøves ingen stor Skarpsindighed til at indse, at det var Grevens Hensigt at give Damerne mere at drikke, end de kunde taale, for paa denne Maade bedre at kunne opnaa sit nederværdige Hensigt.

Til hans store Forbauselse slog dog Beregningen ikke til. Uagtet Marie mindst havde faaet sit Glas fylt for tiende Gang, var hun dog nu ligesaa meget Herre over sig som fra Begyndelsen.

Dette kunde ikke siges om Chonchon, paa hvem Vinen havde gjort en bedøvende Virkning. Den overstadige Ulyghed var efterhånden gaaet over til en vis Sløvhed, og tilfældigt forraabte hendes nikkende Hovedbevægelser, at hun var falden i en blid Slummer.

Hvorvel Boisfleyry helst havde ønsket, at Mari ogsaa var bleven bedøvet, besluttede han dog nu, ansporet af den Virkning, Vinen ogsaa havde gjort paa ham, at realisere sin Plan: han ahnede vel nok, at Marie vilde gjøre Modstand, men da han var alene med hende, kunde han jo med Letthed overvinde denne. Chonchon var at betragte som ikke nærværende, og for Uvedkommendes Indtrængen havde Skurken sørget ved at give Tjenerne en vellystig Pung til Deling.

Han havde imidlertid ingen Hensyn om, at der var en Tredje tilstede, en Tredje, paa hvem Marie byggede saa fast en Borg.

(Fortsattes.)